

SPRAVODAJKA

OBLASTNÉHO KLUBU VOJENSKÝCH VÝSADKÁROV

BANSKÁ BYSTRICA

4

2010

Úvodom

Počas pomaly končiacich letných prázdninách a dovolenkového obdobia znovu je tu ďalšie číslo nášho klubového SPRAVODAJCU. Náš kolega, neúnavný prispievateľ zaujímavých, poučných a hlavne pekných príbehov z výsadkárskeho prostredia, kolega Emil Tencer, píše o svojich zážitkoch z výcviku parašutistov na Slovensku, ktoré neraz oplývajú smrteľným nebezpečenstvom. Troškou spomienok z novodobej histórie vojenských výsadkárov prispievam aj ja zo začiatku základnej vojenskej služby v Prešove, kde nadväzujem na článok „Moje prvé zoskoky,“ uverejnený v našom Spravodajcovi č. 3-4 z roku 2006. Od kolegu Vlada Gajdoša je zaujímavý príspevok z I. Majstrovstiev ČR výsadkových veteránov 2010. Uvádzam základné informácie zo zasadnutia Predsedníctva KVV SR dňa 2. 8. 2010, zo zápisnice, ktorú aj mne tradične poslal kolega Janko Hanák. A následne aj výsledkovú listinu z Memoriálu zakladateľov výsadkového vojska gen. Palečka, gen. Krzáka a plk. Černotu a Memoriálu vynálezcu padáku Štefana Baniča ve dňoch 21. - 23. 7. 2010 v Brne. Nasledujú informácie zo stretnutia generácií 14. augusta 2010 v Kališti, o oslavách 66. výročia SNP v Banskej Bystrici a pripravovaných akciách v mesiaci október – Slávnostné zhromaždenie občanov dňa 9. októbra – 66. výročie konania partizánskej prehliadky v Detve a slávnostné odhalenie pamätnej tabule J. Kriváňovi v Šumiaci.

A opäť malá pripomienka: Kolegovia, ktorí sa zúčastňujú rôznych akcií či už v spolupráci s armádou, obcami, mestami, samosprávami či s organizáciami, ako napríklad Slovenský zväz protifašistických bojovníkov, Klub vojenských dôchodcov a ďalšími, podľa možnosti urobili písomnú informáciu pre výročnú správu za rok 2010 o činnosti nášho oblastného KVV tak, ako minulý rok.

Ivan Bartoš

Osobné tušenie bolo vždy predpoveďou

Emil Tencer

V rokoch 1951 – 1960 som bol krajským náčelníkom pre parašutistický výcvik v Nitrianskom kraji. Táto funkcia, aj keď bola platená, nebola takou robotou, v ktorej sa med líže. Mohol ju robiť len ten, čo bol pre neho parašutizmus koníčkom, alebo záľubou. Veď v mesiacoch od marca do novembra som nepoznal žiadnu nedeľu alebo sviatok, okrem Veľkej noci a Vianoc. Základný i športový výcvik parašutistov sa robil aj cez zimné mesiace. Zoskoky padákom sa uskutočňovali hlavne v sobotu, nedeľu a cez sviatky. Za sviatky a nedele som mal obyčajne náhradné voľno a to vždy v pondelok. Lenže čo, pondelok bol pracovný deň a väčšina ľudí bola v práci. Teda pre mňa, manželku a deti to nebol žiadny sviatočný oddych.

V našom kraji sme mali 18 výcvikových stredísk. Tie bolo potrebné občas navštíviť a ich výcvik skontrolovať. V zimných mesiacoch sa zas robilo teoretické školenie športovcov a to v sobotu a nedeľu. Muselo byť každý rok ukončené do konca marca. V apríli sa začalo skákať. Na záver školenia sa robilo preskúšanie z odprednášanej teórie. Bez účasti na školeniach a záverečných skúškach nemohol ísť v novom roku žiadny športovec na zoskoky. V letných mesiacoch prebiehali aj záverečné skúšky základného výcviku a brancov. Základný výcvik uskutočnil po tri a branci po päť zoskokov. Zoskoky sa robili na štyroch letiskách – v Prievidzi, Partizánskom, Nitre a Nových Zámkoch. Tie bez mojej prítomnosti alebo môjho zástupcu – baliča padákov robiť nesmeli. Až v rokoch 1958 a neskoršie bola táto možnosť riadenia zoskokov pridelená aj skúseným inštruktorom I. triedy a majstrom športu. Pre výkon tejto funkcie museli urobiť kvalifikačné skúšky.

Ak som len tak letmo prebehol stať mojich úloh vo funkcii a nespomenul, že v kraji sa počty cvičiacich pohybovali ročne od 100 až 130 ľudí. Z nich 70 % boli nováčikovia a ostatní inštruktori a športovci. Ja som bol zodpovedný aj za všetko, čo sa týkalo nášho padákového materiálu pre parašutistov a tak isto aj za pilotné padáky na letiskách, ktorých bolo do 100 kusov. Za pilotné padáky som bol zodpovedný hlavne tak, že každý mesiac museli byť všetky prebaľované. Predpis nariad'oval, že padák zabalený mesiac sa musí prebaľiť, lebo po uplynutí tejto doby sa ťažko otvára. Prebaľenie sa muselo zapísať do padákového zápisníka a ten, kto bol za prebaľenie zodpovedný, musel sa doň podpísať. Táto zásada sa týkala všetkých padákov. Tieto povinnosti som opísal preto, aby nezasvätený človek mal aký, taký prehľad o tom, za čo som pri svojej práci zodpovedal. No najväčšia zodpovednosť bola za zdravý, bezpečný výcvik a bezpečné zoskoky bez úrazov. V našom kraji sa žiadny taký smutný prípad za mojej desaťročnej činnosti neprihodil. Mal som asi šťastie a aj tí ostatní, čo okrem mňa za organizáciu zoskokov zodpovedali.

Tieto príbehy v tomto článku majú vo svojom nadpise pomenovanie – osobné tušenie bolo vždy predpoved'ou. Možno aj ono ma vždy upozorňovalo: „pozor, niečo sa dnes prihodí!“ Ak ma nejaké zlé tušenie cez deň prenasledovalo, čo sa občas stávalo, tak som viac spozornel, ako inokedy. Len nikdy som dopredu nevedel, čo to zas bude. Cítil som to v sebe, ale nikomu som o tom nepovedal, aby som neznevredil ostatných. Oni za to nemohli, až na tých, čo vždy niečo vyviedli. Musel som sa tváriť normálne tak, aby to nevzbudzovalo u ostatných ani najmenšie podozrenie.

V mesiaci september 1956, po štarte všetkých lietadiel z letiska v Nových Zámkoch do Maďarska do Tatabánye zostalo na zemi len jedno lietadlo C-3 Siebel. Jeho pilot, vtedajší náčelník na letisku v Partizánskom Fredo Chotvác a ja. Našou úlohou bolo naložiť do lietadla 10 hlavných a 10 záložných padákov, ktoré boli potrebné pre našich parašutistov na letecký deň. Po ich uložení, aj kotviacich zariadení pre naše lietadlá v Tatabányi pripravovali sme sa na štart. Pretože som už viackrát na tomto letisku s C-3 lietaval a z neho vysadzoval, dobre som poznal rozmery letiska i potrebnú dĺžku na jeho odštartovanie za vetra i bezvetria. Práve bolo bezvetrie a keď Fredo chcel odštartovať len od polovice letiska smerom na mesto Nové Zámky, povedal som mu, že to má krátku dráhu na to, aby sa za bezvetria z plochy letiska odlepil. No Fredo ma neposlúchol a hádam si aj pomyslel: „...veď ja som pilot a čo mi ty do toho budeš kibicovať.“ Začal štartovať od polovice letiska. Na konci plochy boli zasadené kriky vysoké asi 150 cm a tie sme len tak-tak nadleteli. No a pred nami sa asi vo vzdialenosti 300 – 400 m objavilo vysoké napätie. Bolo potrebné bleskovo sa rozhodnúť, ako sa mu vyhnúť. Boli len dve možnosti – podletieť alebo nadletieť. Obidva prípady boli veľmi nebezpečné. Pri nadletení je potrebné dať obidvom motorom plný plyn. Fredo o tom veľmi dobre vedel, že ak tam vrazí plný plyn, motory sa môžu zahltiť a “ pri preskakovaní “ drôtov vysokého napätia spadneme na ne a zostanú z nás len škvarky. Keď potom dával motorom plný plyn, zostalo len dúfať, že ten vysoký prídél paliva zhltnú. Našťastie sa to motorom podarilo a preto môžem dnes o tom písať. Vysoké napätie sme „preskočili“ tak, že pred ním lietadlo „natiahol“ na preskok a po ňom mierne potlačil, aby sme nestratili rýchlosť a neskončili zasa na zemi. Fredo sa pri tom ale poriadne zapotil a bolo rád, že sa mu podarilo tento nepríjemný prípad úspešne zažehnať a že tá, čo chodí s kosou, nemusela prísť pre nás. Takých a podobných prípadov bolo omnoho viac, tak ešte jeden z nich nakoniec.

C-3 Siebel (ilustračné foto)

Pripravovali sme sa na zoskoky pre letecký deň v Prievidzi. Balili sme padáky na letisku v Partizánskom, lebo C-3 pre malú dráhu tam nemohli pristávať. Len tak letmo som

kontroloval chlapcov, čo balili padáky. Boli to väčšinou parašutisti z Novák a Prievidze. Jeden chlapec z Novák sa mi nezdal. Poznal som ho vždy ako veselého a sršiaceho žartmi. Teraz bol zadumaný a nežartoval. Pýtal som sa ho, čo mu je. Vyhovoril sa, že nič. Upozornil som na toto jeho čudné správanie inštruktora Cagáňa, aby za ním zašiel a pohovoril si s ním. Pochodil tak isto, ako ja. Nič sa od neho nedozvedel. Na zoskoky v Prievidzi som vysadzoval z prvého C-3 a z druhého vysadzoval Bartolen. Keď moji chlapci vyskočili, sledoval som otváranie padákov z tej výsadky, čo letela za mnou. Myslím, že to bol predposledný parašutista, ktorý letel voľným pádom, aj keď sa skákalo na automatické otváranie – na lano. Až v 200 m otváral záložný padák, lebo hlavný sa mu neotvoril. Po zoskoku vbehol do letiskovej budovy, tam obidva padáky nechal a zmizol. Potom sme zistili, že mal osobné problémy s dievčaťom a chcel sa preň na padáku zabiť. Tesne pred výskokom z lietadla vzal do ruky pripnutú karabínku, odopol ju a vyskočil v nádeji, že naposledy. Ale nezvolil si dobrý spôsob, lebo skúšali to pred ním aj iní a nepochodili. To sa len tak nedá. Pri rýchlosti voľného pádu a ešte aj v malej výške sa rýchlo približuje zem. Každý pri jej približovaní siahne na záložný padák. Pre tento prípad platí zásada, že vziať si život na padáku sa nedá! Takto a podobne sa naplňali moje zlé tušenia, ktorých bolo dosť.

júl 2010 Emil Tencer

Na jeseň, keď chlapci rukujú...

...spieva sa v jednej slovenskej ľudovej pesničke, hoci pre dnešnú dobu to už neplatí. Ja som sa narodil v inej dobe a tak po dosiahnutí veku a skončení strednej školy sa ma rukovanie na základnú vojenskú službu týkalo. Povolávací rozkaz som dostal do VÚ 6158 v Prešove, kde som do Sokolovských kasární vstúpil 30.9.1980. Keďže som mal za sebou branecký výcvik a päť zoskokov na OVP – 68, som zaradený k 3. rote, ktorej veliteľom bol kpt. Jozef Krajčír. Základný výcvik som absolvoval u tejto roty a aj kurz radistu. Radista s rádiostanicou RDST-129, označovaný ako „veliteľ stanice“ bol neoddeliteľnou súčasťou prieskumnej skupiny. Ale o tom nechcem písať (až niekedy neskôr), chcem len stručne popísať tie udalosti, ktoré sa viažu na zoskoky padákom – bojové zoskoky so zbraňou a GK-30.

Prvé zoskoky sme absolvovali 2. decembra 1980 z MI-8, keď bol už napadnutý sneh. Tento prvý zoskok na ZVS bol pre nás nezabudnuteľný, lebo medzi nami boli aj takí, čo nemali ani jeden zoskok. Jeden spolubojovník, volal sa Jirko Kunc, sa skutočne bál vyskočiť, ale vysadzovač práp. Ján Michalko, ktorý bol aj naším výkonným práporčíkom roty, si s ním za chvíľu poradil a z vrtuľníka ho „decentne“ vystrnadil. Vieme z jeho rozprávania, že hlavný padák mu otvoril KAP-3P a on dopadol na zem pokrytú asi 30 cm vrstvou snehu. To bol pre neho zážitok na celý život a ďalšie zoskoky už s nami absolvoval z lietadla...

...ďalšie zoskoky sme už uskutočňovali z lietadla Il-14, ktoré štartovalo z letiska v Košiciach. Padáky OVP-68 a ZVP-65 patrili v tom čase medzi základné vybavenie výsadkových jednotiek. Padák OVP-68 sa ovládal pomocou dvoch otočných šnúr, ktoré otáčali padák dookola, ťahaním za ne a ich uvoľňovaním sa tlmil dopad na zem, po ktorom sa ihneď prevádzal „parakotúl“. Z lietadla Il-14 sa skákalo na lano, kde po výskoku sa otváral výťažný padáček a následne stabilizačný padák. Stabilizačný padák vytiahol vak vrchlika, ktorý bol zachytený zádržkovým zámkom. V tejto stabilizovanej polohe sa po piatich sekundách vytrhol uvoľňovač hlavného padáku, čím došlo k jeho vyvlečeniu z vaku a následnému otvoreniu. Otvorenie hlavného padáku je poistené aj prístrojom KAP-3P (predviedol osobne Jirko Kunc).

Po jeho otvorení sa urobila kontrola šnúr, či náhodou niektorá nie je prehodená cez vrchlík. Tento zoskok sa nazýva „na zádržku.“ To všetko je našim kolegom z KVV veľmi dobre známe.

Príprava skupín v plnej výstroji na zoskok z lietadla Il-14 – letisko Košice február 1981 (foto R. Kostka)

Záložný padák OVP-68 sa pripínal na popruhy hlavného padáku a na jeho vrchnej časti bol pripravený špeciálny nôž upevnený pod gumičkami. Pod ním bola ešte v brašni plynová maska. Zbraň, samopal vz. 58 bol so sklopnou ramennou opierkou vložený v puzdre s popruhom, ktorým sa upevňoval na ľavé rameno výsadkára. Ten sa pri takomto spôsobe po výskoku z lietadla nemohol použiť na strelbu zo vzduchu po otvorení hlavného padáku, ale pri tomto druhu výcviku to nebolo nutnosťou. Jeden zoskok sme skákali aj s otváraním záložného padáku a velitelia staníc uskutočnili aj jeden zoskok s GK-30. Je to pevný (vatovaný) obal na rádiodanicu RDST-129. K obalu patrí aj 15 m dlhý popruh. Na jednom konci obalu je oko upevnené na nosné popruhy a na druhom oko a kovová karabína. Výsadkár takto vybavený s GK-30 je „nemotorný“ pri nastupovaní do lietadla, lebo obal s rádiodanicou a jej príslušenstvom má nezanedbateľných cca 25 kg. Po vyskočení z lietadla, otvorení a kontrole vrchlíka sa „odpojí“ GK-30 od tela výsadkára a visí pod ním na 15 m dlhom popruhu. Výhoda takéhoto zoskoku je v noci, lebo počuť jeho buchnutie o zem a výsadkár sa môže pripraviť na dopad.

Záložný padák OVP-68 sa pripínal na popruhy hlavného padáku a na jeho vrchnej časti bol pripravený špeciálny nôž upevnený pod gumičkami. Pod ním bola ešte v brašni plynová maska. Zbraň, samopal vz. 58 bol so sklopnou ramennou opierkou vložený v puzdre s popruhom, ktorým sa upevňoval na ľavé rameno výsadkára. Ten sa pri takomto spôsobe po výskoku z lietadla nemohol použiť na strelbu zo vzduchu po otvorení hlavného padáku, ale pri tomto druhu výcviku to nebolo nutnosťou. Jeden zoskok sme skákali aj s otváraním záložného padáku a velitelia staníc uskutočnili aj jeden

Časť našej rotý pred ďalším zoskokom na letisku v Košiciach - február 1981. Ja som v hornom rade stojaci štvrtý sprava a Jirko Kunc prvý zľava (foto R. Kostka)

Po ukončení kurzu v Prešove sme boli prevelení do vojenských útvarov v západných Čechách od Chebu až po Janovice nad Úhlavou. Dalo by sa popísať o výsadkovom výcviku aj viac, ale mojím príspevkom som chcel len trochu osviežiť spomienky, keď sme slúžili socialistickej vlasti a tak priblížiť náš život výsadkárov na ZVS.

Ivan Bartoš (voľne spracované)

I. Majstrovstvá ČR výsadkových veteránov 2010

Majstrovstvá po 5 rokoch nadviazali na II. M SR veteránov, ktoré sa uskutočnili v roku 2005 v Lučenci na letisku Bol'kovce. Samotná príprava sa začala v decembri 2009, kedy sa na výročnom zhromaždení KVVV Praha objavila iniciatíva zo strany niektorých členov pražského klubu. Nasledovalo vyhľadanie vhodného letiska, spoluorganizátora disponujúceho dostatkom padákov a lietadlom (1. vojenský paraklub Plzeň), stanovenie termínu konania (museli sme sa prispôsobiť 2 veľkým akciám KVV ČR), spracovanie a schválenie propozícií. V marci boli oslovené kluby v ČR a na Slovensku, českým, ktoré napísali jednoznačne NIE - zo slovenských to bol Šumiac, Žilina a Trenčín. Veteránom v ČR neprosperovalo nariadenie AeČR, podľa ktorého všetci parašutisti (i základný výcvik) musia mať od 1.1.2010 zdravotnú prehliadku od vybraného športového/leteckého lekára. Vynechám obhajovanie propozícií, zoštíhlenie organizačného výboru, telefonáty, e-maily, oznamy, spresnenia a prejdeť k samotným majstrovstvám. Piatok 13.8.2010 - poobede, stretnutie súťažných družstiev na letisku Erpužice. Vybiera nie doklady, organizačné záležitosti, rozlosovanie družstiev - 1) KVVV Praha, 2) KVV Bratislava, 3) Inter/Mix KVV Olomouc, Praha, prší. Rozchod na ubytovne, prestáva husto pršať, začína liať. Čas Č stanovený na 14.8. na 09.00 hod., večerná televízna predpoveď počasia neveští nič dobrého. Sobota 14. 8. 2010 neprší, zamračené. Na letisku sa objavujú autá s ŠPZ Poľska, Rakúska a Plzne. Na ploche "šantia" na lavičkách pri parakotúľoch mladí Rakúšania a Poliaci v historických maskáčoch a vojenských prilbách na hlave. Na baliacich stoloch nachystané padáky OVP-68 ale i 6 ks VTP-100. Na letisko je dotlačená AN-2 (OK-PYA) s vysadenými dverami. 10.00 hod. nástup, predstavenie hlavných funkcionárov, vysadzovači - Petr Blahout a oblastný inšpektor para J. Zíbar, pilot AN-2 (p. Vratník) a ďalší. Prvé dve družstvá veteránov sú určené do tretieho letu. Pridelenie padákov, veteráni a skupina rozhodcov (KVVV Praha pod vedením L. Dvořáčka) odchádza k stredu, ktorý je na okraji letiskovej plochy, susediacej s lánom kukurice a ďateliny. Sú vyzbrojení pásmami a spresneným zoznamom skákajúcich, rozlíšených odlišnými farbami vrchlíkov krídiel. Pri návrate od stredu je krátke poučenie o vlastnostiach a riadení padáku VTP-100. Sú nainštalované panely s propagáciou vojenského výsadkového vojska, k odberu zadarmo sú publikácie "Výsadkáři - 60 let v čele armády". Berú si ich i mladí Rakúšania z voj. školy. Paľo Franík zaberá časť stolu so svojimi odznakmi a nášivkami. Asi 12 hod. strojenie, odchod prvých dvoch družstiev do lietadla, štart. Oproti sedí "družina polska", ktorá nás asi v 600 m opustí. Stúpame nad oblaky, podľa výškomerov poletujeme medzi 1200m až 1400m, vysadzovač J. Zíbar hľadá dieru v oblakoch. Po 5 minútach pristávame so zaľahnutými ušami v lietadle na letisku. Od stredu sa trúsi hlúčik rozhodcov,... Asi za pol hodinu sa situácia znovu zopakuje. Tí istí Poliaci nám zamávajú asi v 700m, tento krát vysadzovač P. Blahout leží na podlahe lietadla. Gestikuluje pilotovi na rôzne smery, ale opäť sa z toho stáva vyhliadkový let. Spodná hranica mrakov je v 730m. Od kruhu sa trúsi (už pomalšie) skupina rozhodcov. Padajú návrhy o rozlosovaní výsledkov, niektorí uvažujú, či by sme si nakoniec neskočili na OVP-68. Mraky na severovýchode sa začínajú trhať, sledujeme mladých Rakúšanov na padákoch OVP-68, mierny vietor je milosrdný i k väčšine, ktorá pristáva po vetre. Asi 14.00 hod - obloha redne, začína prevládať modrá farba, tretí pokus, tento krát podarený. Prvé 2 družstvá sú vysadené celé družstvo v jednom nálete z "pocitivých" 1200m. Na zemi sa rôzne mení vietor, prvé pristáva družstvo KVVV Praha, za ktoré "boduje" hlavne A. Štrajt (i za pomoci vetra). Sledujeme družstvo KVV Bratislava, ktoré skutočne závodí. Po vetre si to ku kruhu šinie Laco Hreha, elegantnú otočku (žiaľbohu v 30m) stihne i Jaro Méhes. Zabalenie padákov, asi o 16.00 hod ďalší let, tento krát je v lietadle družstvo Inter a Praha. Obloha sa mení na modrú, z lietadla je vidieť neďalekú priehradu Hracholusky. 1300 m, vysadenie, vysadzovač sa diví, prečo si dávame prednosť (družstvá sú

pomiešané), nakoniec aj premiešane z lietadla vypadneme. Kameraman Pavel Pour (skáče na OVP-68 z 1200m) to zachycuje. Menšie zmätky rozhodcom spôsobuje športovec Mario Michajlov (KVV Bratislava), ktorý si tiež skočí na VTP 100 a ženie meraniachtivých rozhodcov ku kruhu. Zaregistrujem elegantné pristanie J. Havlíčka (KVV Olomouc), ktorý sa podieľal na vojenských skúškach padáku VTP-100. Pretekári si uvedomujú, že pre všetkých bude miesto "na bedni", pristáva sa proti vetru. Auto odchádza pre kameramana, podľa jeho záberov sa plocha na ktorej pristál nevyskytuje 1000m od kruhu. Neúspešne dohľadávame na zemi padákový nôž stratený pri pristávaní (400 Kč v čudu). Zabalenie padákov, posledný let asi v 17.30 hod, skáču družstvá Bratislavy a Interu. Formu potvrdzuje L. Strakuš, ku kruhu sa priblíži i J. Urban, nácvik na "vodu" si vyskúša Laco Hreha, kukurici sa vyhne i J. Veselý. Dobožované, doskakané. Vrátenie padákov, vyhlásenie výsledkov podľa rozhodcovského zboru L. Dvořáček a &, (teda D. Tvrz, J. Kořízek, K. Štrajtová, Tvrzová, M. Mráček z KVVV Praha). Každý účastník má pohár a medailu, tí lepší i 2x. Oficiálne ukončenie I. otvorených nízkonákladových majstrovstiev ČR v parašutizme veteránov. Fotografovanie (mne fotí osvedčený dvorný fotograf Jarda Kubík), u Oldu Visingra sa objavuje slivovica, Laco Hreha otvára víno, odroda Devín, nervozita zo závodu padá. Rozlúčenie sa s riadiacim prevádzky, pilotom, vysadzovačmi a všetkými na letisku. Medzitým vypadá prúd, takže zalievanie účastníckych diplomov do fólii zatiaľ odpadá. Diplomy sú doručené v priebehu týždňa spoločne s účastníckym odznakom - "Veterán", k získaniu je i 16 min. DVD s účastníkmi "v akcii", sú tam hlavne výskoky z lietadla a pri poslednej výsadke i pristávanie družstiev proti vetru, pre kameramana i proti zapadajúcemu slnku. Súťažné družstvá ich obdržia v septembri v Prostějove.

Záver: Dalo by sa povedať - koniec dobrý, všetko dobré. Potvrdila sa "vyskakanosť" bývalých športovcov, z ktorých niektorí skákali prvýkrát na padáku VTP-100. Klodom je, že nedošlo k žiadnemu úrazu (hlavne v I. kole) a odskákali sa 2 súťažné kolá. I keď sa hovorilo o nízkonákladových majstrovstvách, usporiadatelia sa ich zhostili podľa mňa so ct'ou. K výške štartovného - 1000 Kč/zoskok. Záležalo na kluboch, ako sa rozhodnú podporiť, či nepodporiť svoje družstvá. KVV Bratislava hradilo štartovné vo výške 100% z klubových peňazí, KVVV Praha 50% a KVV Olomouc nehradilo nič. Nebol podaný žiadny protest proti regulérnosti majstrovstiev. Pri organizovaní prípadných majstrovstiev EMPA, predpokladám sprisnenie termínov hlavne platieb a záväzných prihlášok. Po včasnom nahlásení počtov a zaplatení, je možné organizovať i výrobu tričiek s logami, riešiť i ubytovanie a stravovanie na presné počty, zabezpečiť s predstihom účastnícke diplomy a pod. Na záver poďakovanie všetkým účastníkom, rozhodcom, organizátorom, kolegovi M. Jeřábkovi z KVV Plzeň za zabezpečenie ubytovania v Plzni a ako povedal J. Bartoška na MFF v K. Varoch, poďakovanie teda i sebe,...

P. S. A Laco Haverla, zase si zaváhal,...

Vladimír Gajdoš
KVVV Praha

Výsledky I. M ČR vojenských veteránov v parašutizme, Erpužice 14. 8. 2010

	Jednotlivci	Družstvá
1.	Lubomír Strakuš – KVV Bratislava	KVV Bratislava (L. Hreha, J. Méhes, L. Strakuš)
2.	Jiří Urban – KVVV Praha	Inter/mix Olomouc/Praha (J. Havlíček, J. Urban, J. Veselý)
3.	Jaroslav Méhes – KVV Bratislava	KVVV Praha (A. Štrajt, V. Gajdoš, O. Visinger)

☞ Článok o I. M ČR vyšiel i v časopise KVVV Praha - Padáček v auguste 2010

*Informácia zo zasadnutia predsedníctva KVV SR
v Žiline, dňa 2. 8. 2010*

- ☞ *podpredseda pre ekonomiku kol. Kopecký referoval, že vyúčtovanie príspevku 1.000 Euro bolo Mestom Žilina odobrené.*
- ☞ *Kol. Kopecký vyčíslil príjem z 2% z daní patriaci jednotlivým oblastiam:*

<i>BA: 623,42 euro</i>	<i>- 10% = 561,078</i>	<i>ZA: 98,73</i>	<i>-10% = 88,857</i>
<i>PO: 212,05</i>	<i>- 10% = 190,845</i>	<i>B.B.: 146,09</i>	<i>-10% = 131,481</i>
<i>MT: 187,38</i>	<i>-10% = 168,38</i>		
- ☞ *Do 15.8.2010 bude poukázané do BA 400, ZA 80, PO 120, B.B. 100, MT 130 -zvyšok bude vyúčtovaný do 1. 9. 2010 /kol. Kopecký o celej záležitosti bude telefonicky kontaktovať jednotlivých predsedov oblastí/*
- ☞ *Kol. Kopeckému sa ukladá, aby na stretnutie v Prostějove zabezpečil autobus, ktorý zo Žiliny prepraví členov zo ZA, PO , B.B. a TN. Organizačným a ekonomickým zabezpečením akcie sa poveruje kol. Glatler.*
- ☞ *Predseda vyzval miestnu pobočku Martin, aby zvažila možnosť uskutočniť Memoriál ZVV a Memoriál ŠB v roku 2011 v Martine – Tomčanoch v kombinácii s Michalským dňom /kol. Lublinský sa vyjadri na septembrovom predsedníctve/*
- ☞ *Predseda s tajomníkom KVV SR sa zúčastnili vyššie uvedenej akcie v Brne ako hostia, pričom predseda, kol. Múdry odovzdal krásny pohár víťaznému družstvu, ktorým sa stal Prostějov II. Zo Slovenska sa zúčastnili družstvá BA, PO a Šumiac, počasie akcii žičilo, organizácia skvelá /výsledková listina je v prílohe, avšak bez výsledkov plávania. nedodali.../ **Je nutné zagratulovať kol. Janáčkovi k víťazstvu v hode granátom a kol. Krákorník bol druhý v hode šípkami.** Taktiež je nutné poďakovať za všetkým, ktorí sa akcie zúčastnili a dobre reprezentovali Slovensko. Je však nutné, aby aj ostatné nezúčastnené oblasti pristupovali k tejto akcii s plnou vážnosťou a účasť považovali za povinnosť ! /Predsedníctvo navrhuje, aby si to oblasti dali do plánu činnosti v r.2011/.*
- ☞ *Kol. Kopecký oznámil, že Slovenský národný aeroklub prispel na pamätnú tabulu Juraja Kriváňa sumou 200 Euro /bude zaslané kol. Janáčkovi/*
- ☞ *Predsedníctvo vyzýva oblasti k čo najpočetnejšej účasti na oslavách SNP*
- ☞ *Predsedníctvo prerokovalo dopis Zväzu vojakov SR ,v ktorom okrem návrhu na určité formy spolupráce ja zmienka ,ktorú možno dešifrovať, ako naše začlenenie ako ich sekciu... Tajomník sa poveruje napísaním odpovede v zmysle súhlasu so spoluprácou ,resp. vzájomnou účasťou na niektorých akciách, avšak so stanoviskom, že KVV SR nepociťuje potrebu a nemá dôvod meniť doterajší charakter, systém práce ani na nejakú organizačnú zmenu.*

Najbližšie zasadnutie predsedníctva bude dňa 6. 9. 2010 o 15,00 hod.

Stretnutie generácií na Kališti

Piateho ročníka stretnutia generácií na Kališti dňa 14. augusta 2010 sa zúčastnili kolegovia Braňo Diško (v úlohe organizátora) a Ivan Bartoš. Prítomní účastníci si dôstojne pripomenuli udalosti vo vypálenej obci za účasti podpredsedu NR SR Roberta Fica, predstaviteľov SZPB, mesta Banská Bystrica a Banskobystrického samosprávneho kraja.

Celoslovenské oslavy 66. výročia SNP

Pietny akt kladenia vencov v Múzeu SNP sa uskutočnil 29. augusta 2010 o 11:00 hodine za účasti našich vládnych predstaviteľov a zahraničných

diplomatických zborov a ďalších osobností verejného a politického života. Nad hlavami účastníkov preletela trojica cvičných stíhacích lietadiel známa ako „Biele albatrosy.“ Po tomto pietnom akte boli otvorené celoslovenské oslavy 66. výročia SNP. Riaditeľ Múzea SNP Mgr. Stanislav Mičev privítal osobitne prezidenta SR I. Gašparoviča, podpredsedov NR SR L. Horta a R. Fica, priamych účastníkov národnoslobodzovacieho boja a ďalších hostí, ako aj všetkých zúčastnených občanov. Známy spevácky súbor chlapov zo Šumiaca zaspieval hymnu SR pri vztyčovaní štátnej zástavy. Po zarecitovaní

básne Mor ho! hercom Jurajom Sarvašom, príhovore prezidenta SR a podpredsedov NR SR zaspievala mladá speváčka Kristína známu pieseň Horehronie a vystúpil folklórny súbor Lúčnica. Po niekoľkých minútach krúžil nad miestom osláv vrtuľník, z ktorého vyskočilo šesť parašutistov, z nich traja mali pod sebou zástavy – jeden štátnu zástavu SR, druhý zástavu EU a tretí zástavu NATO. Kultúrny program pokračoval ďalej. Na týchto oslavách sa zúčastnil kolega Braňo Diško v úlohe organizátora a Ivan Bartoš.

Pripravované akcie v mesiaci október 2010

NA TOMTO MIESTE SA 1. OKTÓBRA 1944
KONALA PREHLIADKA PARTIZÁNSKÝCH
A POVSTALECKÝCH JEDNOTIEK

Dňa 9. októbra 2010 (sobota) sa uskutoční slávnostné zhromaždenie občanov - 66. výročie konania partizánskej prehliadky v Detve. (usporiadateľ: Mesto, M SNP, ZO SZPB). Kolega Dušan Hancko navrhol, aby sa tejto prehliadky zúčastnili aj členovia nášho oblastného KVV v rovnošatách a s klubovou zástavou. **Hodina konania akcie bude dodatočne oznámená záujemcom, ktorí sa jej budú chcieť zúčastniť. Záujemcovia, ktorí sa chcú tejto akcie zúčastniť, nech svoju účasť nahlásia kolegovi Hanckovi na tel. č. 0911 250 328**

Slávnostné odhalenie pamätnej tabule Jurajovi Kriváňovi pri príležitosti 50. výročia jeho tragického úmrtia (zahynul dňa 7. 10. 1960) sa uskutoční v obci Šumiac dňa 23. októbra 2010 (sobota) o 13:00 hodine.

Okrúhle životné jubileum minulý mesiac oslávil kolega

70 rokov

Ing. Rastislav Vargic

15. 8.

Blahoželáme.

<p><i>Smútočné oznámenie.</i></p> <p><i>Dňa 2. septembra 2010 vo veku 78 rokov nás navždy opustil náš dlhoročný kolega</i></p> <p><i>Jozef Libič</i> * 24. 3. 1932</p> <p><i>Česť jeho pamiatke.</i></p>		
---	--	---

Záverom

Nepočítal som s tým, že záver tohto nášho klubového spravodajcu bude taký smutný. V kolegovi Jozefovi Libičovi strácame obetavého člena nášho klubu a ostávajú nám spomienky na chvíle, ktoré sme s ním prežívali. Už sa pomaly, ale isto blíži čas, keď budeme hodnotiť našu činnosť, ktorá je skutočne pestrá. Ďalšie číslo SPRAVODAJCU vyjde v druhej polovici mesiaca december, kde budú opäť uverejnené články a informácie pre našich členov KVV SR.

Ivan Bartoš

